

удовлетворена отъ такъвызи книги, търсяла и намѣрвала храна въ лъжовната литература, отъ фантастическыѣ заклеванія на богомилскыя попѣ Іеремія (44) до баснословныѣ, а нѣкога и до истинско-поетическыѣ произвиденія на старыя християнскыя апокрифѣ. Въ тѣзи народна писменность нѣмало, наистыж, чисто християнство, и на зла честъ твърдѣ често бывало дебело суевѣріе, което въ своитѣ крайности стигало до съвършенъ Фетишизмъ.

Сичкото туй съдържаніе на българската литература станжло общо достояніе на славеныѣ, които приели Кириловската писменность. У самыѣ Българи обаче останжло твърдѣ малко наметници, които да ни помогнжтъ да прокарамы тѣхната литературна исторія отъ край до край: тежката историческа сѣдбина истребила множество отъ тѣхъ на земята имъ, и тѣ едвамъ уцѣлѣли отчасти въ православното славенско съсѣдство.

Ный ще свършимъ тѣзи статья съ собственныѣ думы Пыпина и Спасовича (45). « Писателитѣ отъ « Симеонова вѣкъ, — казватъ реченыѣ съчинители « на извѣстныя *Обзорѣ*, — представятъ почти чистъ « старо-славенскый языкъ, по неговто господство « не траело много. Народныйѣ языкъ и повече са « подчинявалъ на чужди вліянія; паданьето на пър- « вото царство особенно много спомогнжло на туй. Освѣнъ тѣзи не славенска примѣсъ, която необходимо трѣбало да оставиѣтъ и първыѣ покорители, Българыѣ, языкатъ са развалилъ и са отдалечилъ отъ първоначалната чистота, по вліаніе гръцко-византійско, Албанско, Влашко, и т. н. старо-славенското нарѣчіе обаче не са забравило и слѣдъ тур-

(44) Има мнѣніе, че той е сжщыйѣ попѣ Богомилъ глед. пакъ тамъ, стр. 72—73.

(45) Глед. пакъ тѣхното съчиненіе стр. 79.